

Repertoriul jurisprudenței

Cauza C-329/15

**ENEA S. A.
împotriva
Prezes Urzędului Regulacji Energetyki**

(cerere de decizie preliminară formulată de Sąd Najwyższy)

„Trimitere preliminară – Ajutoare de stat – Noțiunea «ajutoare acordate de state sau prin intermediul resurselor de stat» – Obligația unei societăți de capital din sectorul energetic, deținută integral de stat, de a achiziționa energie electrică produsă în cogenerare cu producția de energie termică”

Sumar – Hotărârea Curții (Camera a cincea) din 13 septembrie 2017

1. *Ajutoare acordate de state – Noțiune – Acordare de avantaje imputabilă statului – Inexistența unui transfer al resurselor de stat – Lipsa incidenței – Preeminența criteriului controlului public asupra unui astfel de avantaj*

[art. 107 alin. (1) TFUE]

2. *Ajutoare acordate de state – Noțiune – Ajutoare care provin din resurse ale statului – Mecanism de achiziționare obligatorie de energie electrică produsă în cogenerare cu producția de energie termică – Obligație de achiziționare care incumbă unor întreprinderi atât private, cât și publice – Finanțare prin intermediul resurselor proprii – Excludere*

[art. 107 alin. (1) TFUE]

1. A se vedea textul deciziei.

(a se vedea punctele 17 și 20-25)

2. Articolul 107 alineatul (1) TFUE trebuie interpretat în sensul că o măsură națională precum cea în discuție în litigiul principal, care impune unor întreprinderi atât private, cât și publice o obligație de achiziționare de energie electrică produsă în cogenerare cu producția de energie termică, nu constituie o intervenție a statului sau prin intermediul resurselor de stat.

Reiese astfel din elementele de care dispune Curtea că, în anumite împrejurări, furnizorii de energie electrică ar achiziționa energie electrică produsă în cogenerare la un preț superior celui practicat în cadrul vânzării către consumatorii finali, ceea ce determina un supracost pentru aceștia.

În consecință, în lipsa unei repercutări integrale a unui astfel de supracost asupra utilizatorului final, a finanțării sale printr-o contribuție obligatorie impusă de statul membru sau a unui mecanism de compensare integrală (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 iulie 2008, *Essent Network Noord* și alții, C-206/06, EU:C:2008:413, precum și Hotărârea din 19 decembrie 2013, *Association Vent De Colère!* și alții, C-262/12, EU:C:2013:851), este necesar să se considere, astfel cum procedează avocatul

general la punctul 86 din concluzii, că întreprinderile de aprovizionare nu erau mandatate de stat să gestioneze o resursă de stat, ci finanțau o obligație de achiziționare care le revenea prin intermediul resurselor proprii.

În ceea ce privește argumentul prezentat de Enea și de Comisie potrivit căruia executarea acestei obligații de achiziționare revenea în mare parte unor întreprinderi publice de drept privat, ceea ce ar permite să se considere că obligația menționată era finanțată prin intermediul unor resurse de stat, trebuie amintit că unele resurse ale întreprinderilor publice pot fi considerate resurse de stat atunci când acesta este în măsură, prin exercitarea influenței sale dominante, să orienteze utilizarea lor pentru a finanța avantaje în favoarea altor întreprinderi (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 mai 2002, Franța/Comisia, C-482/99, EU:C:2002:294, punctul 38).

Or, astfel cum a arătat avocatul general la punctele 91, 94-96 și 100 din concluzii, simpla circumstanță că statul deținea majoritatea capitalului unei părți dintre întreprinderile supuse obligației de achiziționare nu permite, în cauza principală, să se deducă existența unei influențe dominante care permite să se orienteze utilizarea resurselor acestor întreprinderi în sensul jurisprudenței menționate la punctul anterior.

Reiese astfel că obligația de achiziționare se aplica fără distincție furnizorilor de energie electrică, indiferent dacă capitalul lor era deținut în majoritate de stat sau de operatori privați.

Pe de altă parte, contrar celor susținute de Comisie, imputabilitatea măsurii în sarcina statului membru respectiv, astfel cum a fost constatată la punctul 22 din prezenta hotărâre, nu permite să se deducă existența unei influențe dominante a acestui stat în cadrul unei întreprinderi al cărei acționar majoritar este în sensul Hotărârii din 16 mai 2002, Franța/Comisia (C-482/99, EU:C:2002:294, punctele 38 și 39). Niciun element în acest sens nu poate fi astfel dedus în ceea ce privește acțiunea statului în calitate sa de acționar majoritar în cadrul unei întreprinderi din intervenția acestuia din urmă în calitate sa de legiuitor.

(a se vedea punctele 29-33, 35 și 37 și dispozitivul)